

Het liegbeest

(Lady Bell wird entführt)

Blijspel in drie bedrijven

door

MARGIT SUEZ

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET LIEGBEEST - LADY BELL WIRD ENTFÜHRT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARGIT SUEZ** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Dr. Bram Werink; huisarts met eigen praktijk

Marion; zijn gescheiden echtgenote

Yvette; vriendin van Bram

Linda; journaliste

Eddie; acteur en vriend van Bram

Dr. Remco Bloemers; huisarts en collega van Bram

DECOR:

De situatie wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de linkse korte kant een deur die voert naar de bovenwoning van Marion. In de korte rechtse kant een deur die toegang geeft tot de keuken. Ongeveer in 't midden van de achterwand een royale open doorgang. Naar rechts geeft die toegang tot de voordeur, naar links tot de praktijk. In de tekst wordt dat aangegeven met op of af "midden rechts" of "midden links". De inrichting is verder geënt op 'n gewone woonkamer, met tafel, stoelen, buffetkast etc. Op buffetkast 'n telefoon, waarnaast 'n adressenlijst ligt. Verder op deze kast, of op een geschikte andere plek, een aantal bekers, waarop afbeeldingen van paarden. In de buurt van deze bekers 'n stuk of wat oorkonden aan de wand. Elders in 't vertrek een grote foto of schilderij van paard met ruiter in actie.

EERSTE BEDRIJF

Eddie leest rol op, maakt de daarbij behorende gebaren, benut de bühne als speelruimte, Marion zit met 'n tekstboek aan tafel en leest de tegenpartij.

Eddie: *(voordragend)* Duidelijk 'n gescheurde spier, hier, de röntgenfoto laat geen enkele twijfel.

Marion: *(lezend)* Franciska, tussen twee haakjes 'n beetje bevreesd. En, komt daar de pijn vandaan dokter?

Eddie: *(beetje wrevelig)* Je hoeft niet telkens de naam te noemen en de aanwijzingen kun je ook weglaten.

Marion: Sorry Eddie, 't is toch ook geen dagelijks werk voor me. Nog eens: En, komt daar de pijn vandaan dokter?

Eddie: *(voordragend)* Ben ik haast zeker van en eh, 'n paar steekjes zullen niet te vermijden zijn.

Marion: *(leest)* Steekjes?

Eddie: *(voordragend)* Een kleine operatie en dan komen die steekjes vanzelf mevrouw. Natuurlijk onder narcose, dus u hoeft geen schrik te hebben mevrouw, 't is maar half zo erg.

Marion: Mevrouw, mevrouw, dat klinkt toch niet. Zo gaat 'n arts niet met 'n patiënte om.

Eddie: Als 't dan toch zo in m'n tekst staat!

Marion: Dat kun je ook 'n beetje anders zeggen... bijvoorbeeld: maar geen angst vrouwtje, u zult er beslist niets van voelen, dat beloof ik u.

Eddie: Hoe kan 'n arts dat nu beloven? Dat is toch je reinste kletsboek. Kan je man zijn patiënten soms met zekerheid garanderen dat ze weer uit de narcose zullen bijkomen?

Marion: Eddie, eerstens is Bram niet meer mijn man en tweedens opereert hij, sinds hij z'n eigen praktijk heeft, niet meer zelf.

Eddie : Weet ik. Ik bedoel alleen maar, dat 'n arts z'n patiënt niet altijd zulke loze beloften mag doen, want 't is best mogelijk dat hij, als hij wakker wordt...

Marion: ..morsdood is. Zeker, maar 'n arts is nu eenmaal de enige die z'n fouten begraven kan.

Eddie: Om me beter in m'n rol te kunnen inleven zou ik misschien over de schouder van Bram moeten meekijken als hij in z'n praktijk doende is, wat denk je?

Marion: Zal 'n beetje moeilijk worden, want de meeste patiënten staan op hun privacy. Maar luister, je hoeft toch ook geen voordracht voor vakmensen te houden. Dat je hier tijdelijk bent ingetrokken moet toch voldoende zijn. En bovendien kun je hem alles vragen wat je maar wilt.

Eddie: De première staat praktisch voor de deur... denk je dat het publiek mij als arts zal kunnen accepteren?

Marion: Kun je zo voor en na toch eens uitproberen. *(kijkt op horloge, staat op)* Maar ik moet nu even weg. Als Tanja zou bellen neem jij de boodschap maar aan. Ze heeft namelijk voor me ingezet.

Eddie: Bij de paardenrennen?

Marion: Waar anders. Je kent toch Amigo, niet? Hij is de favoriet. Heeft al tweemaal achter elkaar gewonnen...! Waar is Bram eigenlijk?

Eddie: Maakt z'n huisbezoeken.

Marion: Je blijft toch hier, niet?

Eddie: Moet wel. Bram's nieuwe huishoudster wil zich komen voorstellen.

Marion: Al de derde sinds we gescheiden zijn. Wat vraagt ze per uur?

Eddie: Geen idee.

Marion: *(spottend)* Hopelijk valt 't mee. Stel dat meneer zelf de stofdoek zou moeten hanteren... hihhi... *(af midden rechts)* Tot straks.

Linda: *(op van midden rechts)* Daar ben ik dan dokter. We hebben voor kort immers met elkaar gebeld... die dame *(nikt richting voordeur)* is zo vriendelijk geweest me binnen te laten.

Eddie: Prachtig. Ik heb u al verwacht en ik moet zeggen, u bent erg punctueel. Maar neemt u toch plaats. *(af in keuken)* De koffie is vers, want ik heb 'm zelf gezet. *(af in keuken)* En ik weet zeker dat u ook wel 'n kopje zult lusten.

Linda: Graag dokter. *(Eddie op met tablet waarop twee kopjes met schotel, kannetje melk en suiker)*

Eddie: *(weer terug in keuken)* Zo, en nu nog even de koffie... *(weer terug met kan)* Kijk, ik had al alles gereed staan. *(schenkt)*

Linda: Sinds kort bent u in deze plaats 'n persoonlijkheid dokter.

Eddie: *(gevleid)* Noemt u mij toch niet steeds dokter.

Linda: Maar u bent 't toch, of niet soms?

Eddie: *(grinnikend)* Op dit moment doe ik inderdaad m'n best om 't te zijn, met hart en ziel zelfs.

Linda: Ziet u wel. De bevolking hier is zeer in u geïnteresseerd, omdat u wethouder Linkens het leven hebt gered. En daarom zou ik nu ook graag iets meer over u vernemen.

Eddie: U bedoelt in de kwaliteit van arts? *(voordragend)* Maar geen angst vrouwtje, 't is maar 'n kleine ingreep, u voelt er niets van.

Linda: Hoe bedoelt u?

Eddie: 't Was inderdaad 'n gevaarlijke ingreep. Maar ik heb gedaan wat ik kon. Ben ik immers aan m'n goede naam verplicht, nietwaar.

Linda: *(verrast)* O ja dokter, u hebt de operatie zelf gedaan?

Eddie: Laat toch alstublieft dat "dokter" achterwegen.

Linda: Mij best, maar dan moet u mij Linda noemen.

Eddie: Doe ik. Maar eh, kun je meteen beginnen? Ik bedoel, in de keuken heersen me toch toestanden zeg!

Linda: In de keuken...? Neem me niet kwalijk, maar eh...

Eddie: Ja ja, ik begrijp, je wilt natuurlijk eerst de situatie van 't werkterrein leren kennen.

Linda: Neem me niet kwalijk, maar u schijnt er met betrekking tot mijn beroep merkwaardige opvattingen op na te houden.

Eddie: Welnee... 't is toch logisch dat voor 'n huishoudster de indeling van de werkplek erg belangrijk is... je hebt hier vrije baan.

Linda: (*perplex*) Als huishoud... (*beseft dat hij haar met iemand anders verwisselt*) Eh, zeer vriendelijk dokter... (*heeft op tafel tekstboek ontdekt*) Goh, en is dit nu uw afsprakenkalender?

Eddie: (*vrolijk*) Maar nee toch, dat is 'n toneeltekstboek... van 'n vriend van me, 'n getikte toneelspeler, weet je, zo'n rare vogel, die er verzot op is de meest moeilijke rollen te spelen.

Linda: Interessant zeg. Woont hij ook hier?

Eddie: Tijdelijk ja. Maar eh, (*af in keuken*) ik heb iets op 't gas staan en ik denk dat ik dat maar beter even... momentje...

Linda: (*haalt handy uit handtas, kiest, fluisterend*) Hei Gerard, met mij, Linda. Bel van bij dokter Werink. Zeg, stel je voor, die houdt me voor z'n nieuwe huishoudster... Nee, hij heeft kennelijk 'n nieuwe hulp verwacht die hij schijnbaar niet persoonlijk kent. Hij heeft er geen idee van dat ik journaliste ben. Maar zo krijg ik wel 'n levensechter beeld van 'm en wordt de reportage ook veel ongedwongener. Ik meld me wel weer. Tot dan. (*steekt handy weg*)

Eddie: (*op uit keuken*) Zo, is dat ook weer geregeld... blij toe dat je er eindelijk bent hoor.

Linda: O... ja ja. Maar eh, dokter, houd u van uw beroep?

Eddie: M'n beroep? Nou ja, soms wel en soms niet.

Linda: En wanneer niet?

Eddie: Nou kijk, om maar 'n voorbeeld te noemen. Uitgerekend op dit moment heb ik 'n probleemgeval bij de hand. Een patiënte met 'n gescheurde spier. Ze is bang, begrijp je, en ik weet niet hoe ik haar gerust moet stellen, terwijl over 'n paar dagen al de première is.

Linda: De operatie wilde u zeggen.

Eddie: Precies, de operatie. Ik moet haar laten inslapen en dan is ze van 't toneel verdwenen.

Linda: Narcotiseren bedoelde u toch.

Eddie: Natuurlijk, dat zei ik toch.

Linda: U staat bekend als 'n zeer meelevend en meevoelend arts.

Eddie: Ja ja, maar deze rol vraagt zoveel inlevingsvermogen, dat ze me

langzaam op de zenuwen gaat werken. En de laatste dagen begin ik steeds meer te beseffen, dat ik me nooit met dat stuk had moeten inlaten.

Linda: *(onthutst)* U hebt zich met de patiënte...?

Eddie: En dan die stompzinnige reactie. *(doet patiënte na)* En, komt daar de pijn vandaan dokter?... Gossie zeg, waar moet ze anders vandaan komen!

Linda: *(ontdaan)* Ja maar... zoiets...

Eddie: Nou ja, dat is natuurlijk oninteressant voor je... *(af midden links)* Ik hoop overigens dat 't je hier bevalt en zoals gezegd, je hebt hier de vrije hand.

Linda: *(haalt haar handy weer tevoorschijn, kiest)* Gerard? Zeg, nog 's met mij. Moet je luisteren, dit is de meest eigenaardige arts die ik ooit ben tegengekomen. En meevoelend zoals wij dachten? Vergeet 't. Zo koud als 'n blok marmer in de diepvriezer. Bij die zou ik nooit onder 't mes willen komen. En amper hier, vertelde hij me al dat hij zich met 'n patiënte heeft ingelaten, als je begrijpt wat ik bedoel, moet je nagaan... Natuurlijk, ik wist toch dat dit de mooiste dekmantel is die ik me maar wensen kan. Wie weet wat ik nog allemaal op 't spoor kom... Ja ja, je hoort wel van me. *(bergt handy in handtas, laat deze staan, af in keuken. Men hoort dat de voordeur met sleutel geopend wordt, Marion op van midden rechts, gaat naar telefoon, draait nummer, wacht, Linda op uit keuken met schort voor, richting haar handtas, Marion legt weer op)*

Marion: *(nieuwsgierig)* Bent u de nieuwe huishoudster...? *(vlug)* Nee nee, niets zeggen... *(monstert Linda)* Natuurlijk niet! U bent Bram's nieuwste verovering! Ja ja!

Linda: *(verontwaardigd)* Alstublieft zeg!

Marion: *(vrolijk)* Kom kom, u hoeft er niet om te liegen, ik ken Bram's smaak immers!

Linda: En met wie heb ik 't genoeg?

Marion: *(ondertussen kop en schotel uit keuken halend)* Ik ben de tot volle tevredenheid gescheiden vroegere mevrouw Werink, voorheen huissloof, telefoniste, dokterasassistente en noem maar op! Je mag me overigens gerust Marion noemen hoor. En hoe heet jij?

Linda: Linda.

Marion: *(schenkt zich koffie in)* Is er nog telefoon voor me geweest?

Linda: Niet dat ik weet.

Marion: Ik wacht op 'n dringend telefoontje van m'n vriendin. Als ze me niet in m'n eigen woning kan bereiken, belt ze me doorgaans hier.

Linda: Spijt me. En uw man heeft ook niets gezegd.

Marion: *(monstert haar weer)* Als ik je 'n goede raad mag geven, ga hier

dan niet meteen rondlopen met 'n schort voor, dan weet Bram al meteen dat hij zich 'n huishoudster kan uitsparen en raak je 'm nooit meer kwijt.

Linda: (*grinnikend*) Denkt u?

Marion: Als hij wil kan hij best aardig zijn hoor, tenminste in 't begin. Maar als 't er op aankomt is hij net al de meeste mannen, die uiteindelijk alleen maar iemand zoeken die bereid is hen met hun zorgen te omringen. Neem dat maar gerust aan van 'n vrouw die 't leven grotendeels achter zich heeft.

Linda: (*verbluft*) Wat zegt u?

Marion: Kom zeg, alle voorstellingen van 't circus, waarop jij nu bezig bent af te stormen, heb ik immers al tot vervelens toe gezien... Niettemin, nu ik een gepaste rouwtijd van twee maanden achter de rug heb, beginnen zich toch weer bepaalde jachtinstincten te roeren, dat moet ik eerlijk toegeven.

Linda: Gossie zeg, u zou me dus best wel 't een en ander over de dokter kunnen vertellen, niet?

Marion: M'n lieve kind, 'n boek kan ik erover schrijven. Drie jaar was ik immers met 'n gouden ring en 'n boterbriefje aan 'm vastgekleuisterd... Tjonge, als ik dáár nog aan denk... En als je wil voorkomen ook in zo'n val te geraken...

Linda: Ik weet, dan moet ik niet meteen in 'n schort gaan rondrennen, anders raak ik 'm nooit meer kwijt.

Marion: Precies!

Linda: Wees maar gerust, ik heb immers pas kennis met 'm gemaakt... maar eh, u woont dus niet meer hier?

Marion: De hemel beware me zeg! Zeker, van tijd tot tijd kom ik nog wel 's binnenstappen, maar voor de rest... Weet je, na de scheiding heeft Bram me de bovenwoning aangeboden, voor zolang ik er nog gebruik van wil maken en 'n royaal financieel gebaar gemaakt, dat moet ik zeggen. Zal wel last gehad hebben van 'n slecht geweten denk ik... En nu gaat 't gelukkig weer bergopwaarts, zó goed zelfs, dat ik binnenkort 'n boetiek kan openen... En dan te bedenken dat hij voor dat geld Lady Bell had kunnen laten dekken.

Linda: Watteblief?

Marion: Och, dat wéét je nog niet? Maar!!! Hij is immers de grootste paardenfanaat uit de hele omtrek. Z'n stoeterij ligt hier vlakbij en is 'm haast net zo belangrijk als z'n praktijk... (*nerveus*) Begrijp niet dat Tanja nog niet gebeld heeft.

Linda: Alsjeblieft zeg, uw man heeft 'n heuse stoeterij?

Marion: Nog wel met de meest edele volbloedmerrie die je je maar denken kunt...

Linda: Lady Bell, zoals u net zei?

Marion: Precies... Dat ze nu niets van zich... *(naar telefoon, draait nummer)* ik word gewoon gek van dat wachten... *(Linda met haar en Eddies kop en schotel af in keuken)* Tanja? Ik wacht al 'n eeuwigheid op je telefoontje! Vertel op, is 't gelukt...? *(ontzet)* Amigo heeft de race niet...? Bij de laatsten zeg je...? En je hebt al m'n geld... *(moedeloos)* Ja ja, was ook afge-sproken... Maar nee kind, toch niet van zo'n klein tegen-vallertje. Bedankt in elk geval voor de moeite. *(staat op, neemt fles cognac uit de kast en 'n glas, schenkt 't vol, drinkt, valt met ogen vol ontzetting op 'n stoel)* Alles weg! M'n hele geld... Vaarwel boetiek...

Linda: *(inmiddels weer op uit keuken om de rest op te halen)* Lieve hemel zeg, u ziet helemaal bleek! Is er iets gebeurd? Kan ik u ergens mee helpen?

Marion: *(treurig)* Ik ben niet meer te helpen! *(schenkt en drinkt tussendoor cognac)* Uit m'n grandioos nieuw begin is nu 'n treurspel geworden. *(nu huilend)* Als Bram dit ontdekt!!! *(achterdochtig)* Heb je echt pas kennis met 'm gemaakt?

Linda: Ik zei 't toch! Echt waar!

Marion: Kun je zwijgen?

Linda: Als 't graf.

Marion: Zweer 't.

Linda: *(drie vingers in de lucht)* Ik zweer.

Marion: Dat financiële gebaar van Bram bestond uit tienduizend gulden, de vraagprijs van de boetiek waar ik 't over had. En dat hele bedrag heb ik op Amigo ingezet... Je zou dat dier eens moeten zien! De temperamentvolste hengst die op dit ondermaanse rondloopt... proost! *(drinkt)*

Linda: Wilt u daarmee zeggen dat u bezoeker van paardenraces bent?

Marion: Waar zou ik anders 'n temperamentvolle hengst kunnen ontmoeten?

Linda: *(nikt op fles)* Ik heb er niets mee te maken, maar ik denk niet dat dit spul op dit moment de juiste remedie is.

Marion: *(wegwerpgebaar, drinkt)* Iedere dag was ik op de renbaan en gisteren heb ik besloten alles te riskeren... de boetiek moet immers nog gerenoveerd en 'n hoop nieuwe spullen ingekocht worden... En als ik er nóg zelf geweest was, dan had mijn gevoel me misschien... maar uitgerekend vandaag was ik verhinderd en heeft 'n vriendin voor me ingezet... o god, o god, wat moet ik nu beginnen?

Linda: Tienduizend gulden zo maar...

Marion: ...weg ja! *(nu weer energiek)* Maar geen woord tegen Bram, begrepen? *(er wordt aangebeeld)*

Linda: *(verdwaasd naar midden rechts)* Nee, wat 'n catastrofe zeg!

Yvette: *(op van midden rechts, afkeurend tegen Marion)* U hier? *(Linda mee terug, ruimt zogenaamd op, maar luistert vooral)*

Marion: Je hebt er toch zeker niets op tegen dat ik van tijd tot tijd nog eens naar de plaats van het misdrijf terugkeer?

Yvette: *(in middendoorgang links kijkend)* Maar nee m'n beste, u doet maar...

Marion: En als je soms op zoek mocht zijn naar Bram, kijk dan maar gerust rond hoor. Je kent deze woning immers van binnen en buiten, al vanaf de tijd dat je me met mijn man bedrogen hebt als ik niet thuis was.

Yvette: Ik heb nooit de kans gekregen u met uw man te bedriegen, want 't huwelijk was immers al lang op de klippen gelopen toen hij en ik eh...

Marion: *(hooghartig)* Ja ja, spreek je maar uit, dat lucht op "honey".

Linda: *(tot Marion en af in keuken, met kop, schotel, glas etc.)* Als u me nodig mocht hebben, ik ben in de keuken.

Yvette: *(kijkt Linda na)* Wie is dat?

Marion: Bram's nieuwe... eh, nieuwe huishoudster. *(uitdagend)* Eigenlijk 'n tikkeltje te opwindend voor 'm, denk je niet ook?

Yvette: Doet u geen moeite, u kunt mij niet provoceren.

Marion: Maar nee toch, denk je nu echt dat ik m'n pleziertjes tegenwoordig uit zulke kleine onnozelheidjes haal. Heb heus wel andere zorgen aan m'n hoofd hoor.

Yvette: Precies, u slaat de spijker op z'n kop! Wanneer denkt u eigenlijk de boetiek over te nemen?

Marion: Kom zeg, dat is nu eens iets waar je helemaal niets mee te maken hebt.

Yvette: Nou, dat ziet u dan toch niet in de juiste proporties, want uiteindelijk ben ik toch de eigenaresse en zit al dagen op uw betaling te wachten.

Marion: *(sprakeloos)* Wat zeg zeg je? Bedoel je daarmee dat de boetiek van jou is?

Yvette: *(spits)* Heeft Bram dat dan niet gezegd? Ze loopt weliswaar op de naam van m'n zus, maar uiteindelijk is ze mijn eigendom, ja. Niettemin, ik wil er vanaf en als ik u was zou ik me toch maar 'n beetje haasten, anders zie ik me nog genoodzaakt ze iemand anders aan te bieden.

Marion: *(woest)* Maar dat is toch...

Yvette: Misschien zou ik zelfs de prijs nog moeten verhogen... nou ja, m'n rekeningnummer heeft Bram u in elk geval gegeven, nietwaar... Maar kom, ik wil u niet langer tot last zijn... *(af midden rechts)* moeten Bram en ik elkaar ergens misgelopen zijn... *(als ze helemaal af is slaakt Marion 'n ongearticuleerde woeste kreet)*

Linda: (*gehaast op uit keuken, geschrokken*) Lieve hemel, wat was dát?

Marion: De oerkreet! Heeft m'n psychiater me voorgeschreven, telkens als ik niet meer weet hoe 't verder moet.

Linda: Bent u zo opgewonden geraakt door die dame?

Marion: Dame??? Die??? Om te gillen... Weet je wat die schoft van 'n Bram me geflikt heeft? Hij wil me dat second-hand-winkeltje van z'n sloerie aandraaien, die Yvette, en geeft me daarvoor royaalweg tienduizend gulden, in de stille hoop waarschijnlijk dat 't geld via haar weer naar 'm terug zal vloeien, terwijl datzelfde lieve diertje in één klap van 'n kot met onverkoopbare winkeldochters verlost is.

Linda: U bedoelt dat die boetiek van haar is?

Marion: Heeft ze me net verteld ja. (*loopt de kamer op en neer*) Ze wil er vanaf, zoals ze letterlijk zei. Waarschijnlijk koopt hij haar dan 'n echte boetiek. Kan ze me ook nog beconcurreren, 't loeder! Zo'n ingemene rotstreek!

Linda: Ik moet inderdaad toegeven dat 't... tjonge tjonge zeg...

Marion: Maar daar komt ie voor aan 't boeten, de smeerlap, dat zweer ik! (*verbeten*) En ik weet ook al hoe! (*gemeen*) Hihhi... Amigo zou nu al lopen te hinniken van blijdschap als hij kon vermoeden wat ik voor 'm in petto heb... (*gemeen*) hihhi... (*komt onzeker overeind*)

Linda: Amigo? Ik dacht dat dat 'n hengst was!

Marion: Is 't ook, en eigendom van dokter Bloemers, 'n collega van Bram en beiden hebben nogal wat overeenkomsten. Ze zijn alletwee arts, alletwee verzot op paarden en ook elkaars grootste vijanden.

Linda: O ja? Remco Bloemers?

Marion: Wat ik je brom. En Bloemers blijft pertinent weigeren Amigo en Lady Bell bij elkaar te brengen, als je begrijpt wat ik bedoel.

Linda: Die temperamentvolle hengst met die volbloedmerrie? (*begrijpt 't nu*) Och zo, ja natuurlijk. Maar als beide paarden zo voortreffelijk... ik bedoel van zo edele bloeden zijn...

Marion: Juist daarom ook wil Bram fokken. En als stamvader komt voor hem alleen maar dokter Bloemers in aanmerking. Eh, ik bedoel Amigo. En nu weet ik toevallig dat Amigo na een race altijd 'n poosje alleen in de wei staat. En omdat die luie bliksem me op de éne manier bedrogen hééft en m'n ex-man me op een ándere manier bedriegen wíl, ga ik m'n geld nu terughalen. (*richting midden*)

Linda: Dat begrijp ik niet goed... ik bedoel, dat rennen zal toch wel regulair verlopen zijn.

Marion: O ja, zeker. Maar wat nu komt is níét meer regulair. Ik vertel je dat Bram 's nachts geen oog meer zal dichtdoen! 'n Vrouw als ik laat zich niet ongestraft bedriegen! (*vol leedvermaak*) En wat dokter Bloemers betreft... die gaat nu eindelijk ook z'n verdiende straf krijgen.

Zó mag men 'n dame niet behandelen.

Linda: Is dokter Bloemers u te na gekomen?

Marion: Hij heeft iets gedaan dan ik 'm nooit zal vergeven! Maar daar praat ik nu liever niet over. *(af midden rechts, beetje onzeker)* Neem me niet kwalijk, ik moet nu... *(de telefoon begint te rinkelen, Linda neemt af, ongeveer op 't zelfde moment Eddie op van midden links, in witte doktersjas)*

Linda: Met het huis van dokter Werink... *(luistert, bedekt spreekstuk met hand, tot Eddie)* Dokter, 'n spoedgeval! *(in telefoon)* 'n Momentje graag.

Eddie: 't Is zaterdag vandaag. Zeg maar dat ik geen weekenddienst heb.

Linda: Maar dokter, 't is 'n noodgeval!

Eddie: *(neemt lijstje met namen dat naast de telefoon ligt)* Dit zijn de adressen van de noodartsen... Dokter Vervoort hier, die kunnen ze 't beste bellen.

Linda: *(in telefoon)* 't Spijt me, maar ik kan de dokter niet bereiken. Maar als u zich tot dokter Vervoort zou kunnen wenden... Wacht, geef ik u 't telefoonnummer... *(neemt Eddie de lijst uit z'n hand)* ...ja, dat nummer klopt... alstublieft. *(legt op)*

Eddie: Zie je wel.

Linda: *(kwaad)* Hoe durft u dokter?! Als arts bent u toch verplicht in noodgevallen te helpen! En bovendien, *(kijkt op lijst)* hier staat duidelijk dat u samen met dokter Vervoort weekenddienst hebt.

Eddie: *(niet onder de indruk)* Nou en? Vervoort gaat er nu toch heen. De halve, of voor mijn part driekwart, dode patiënt zal 't toch om 't even zijn wie er komt.

Linda: Dit... nee, dit begrijp ik niet! U als arts...

Eddie: *(heeft tekstboek uit z'n jas tevoorschijn gehaald, leest af)* U hoeft geen schrik te hebben mevrouw, 't is alles maar half zo erg.

Linda: Half zo erg? Weet u hoe "ik" dat noem meneer de dokter? Gewetenloos! *(kwaad af in keuken)*

Eddie: *(af midden links)* Welgefeliciteerd dokter Eddie! 't Lukt dus! *(telefoon gaat over, Linda op uit keuken, neemt op)*

Linda: Met 't huis van dokter Werink... Buishoud... ach zo, huishoudster... nee nee, dat is wel goed mevrouw eh... O zo, Dreissen, ja ja. Maar eh, maakt u zich geen zorgen, vooralsnog is uw aantreden ook nog niet zo dringend, maar ik zal de dokter uw boodschap in elk geval doorgeven... ja hoor, dag. *(legt op, inmiddels Bram op van midden rechts, Linda in zichzelf)* Dat moet die rare vogel zijn, die toneelspeler.

Bram: Bent u de nieuwe huishoudster... mevrouw Dreissen?

Linda: Eh ja... eh, ik bedoel nee. Mevrouw Dreissen kan pas de volgende maand beginnen en ik ben zolang haar plaatsvervangster. Als ik me

even mag voorstellen: Linda.

Bram: *(heeft notitie uit z'n zak gehaald, lezend af midden links, helemaal in gedachten)* Aha, Linda, ja ja. *(handy in Linda's handtas is aan 't piepen, zij neemt 'm eruit)*

Linda: *(gehaast)* Ja...? Nee Gerard, 't komt nu niet gelegen! *(houdt doorgang in de gaten)* 't Gaat hier wat langer duren dan ik gedacht had. Ik heb die Werink immers nauwelijks gezien. Zonet is z'n vriend komen opdagen, de een of andere uitgeflipte toneelspeler. *(gehaast)* Nok af man en bel niet meer! *(steekt handy weg, op 't zelfde moment dat Bram weer opkomt van midden links met 'n paar rijlaarzen, die hij naar de keuken brengt)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto